

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὸ ἐν Πειραιεῖ Μουσεῖον κατὰ τοὺς παρελθόντας μῆνας ἀπέκτησεν ἱκανὰ ἐξ ἀγορᾶς τὸ πλείστον προελθόντα, ἐν οἷς καὶ ἐπιγραφὰς μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰς ἐνταῦθα δημοσιευομένας, ὧν τινες αἱ ὑπ' ἀριθ. 3, 4, 5, 6, 10 καὶ 11 ἀπεικονίσθησαν πανομοιούτως ἐν τῷ παρεντεθειμένῳ πίνακι.

1. Ἐπὶ λίθου φαιοῦ ἐφθαρμένου τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὰ περίξ, ὕψους 0,55, πλάτους 0,32, ἐπιγραφὴν ἀνήκουσαν εἰς τὰς ἐφηβικάς, χρόνων καλῶν, ὡς δηλοῦσι τὰ γράμματα, ἧτις ὅμως εἶνε ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ λίθου κεκολωμένη. Ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς παλαιότερας εἶνε ἀποτετυπωμένα γράμ-

ματα πολλῶ νεώτερα ἀνήκοντα ὁμοίως εἰς ἐπιγραφὴν ἐφηβικὴν ἢ μᾶλλον μελλεφῆβων τάδε: ΛΛΕΦΗΒΩΝ Με]λλεφῆβων, ἐπὶ τοῦ 9^{ου} καὶ 10^{ου} στίχου τῆς ἐπιγραφῆς πολλῶ μεγαλείτερα τῶν γραμμάτων αὐτῆς. Εἰς τὴν δευτέραν δὲ ταύτην ἀνήκουσι βεβαίως καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν καὶ μεταξὺ ταύτης καὶ τῶν ὑπὸ ταύτην στεφάνων γράμματα, τὰ ἀκανονίστως καὶ ἀμελῶς ἀποτετυπωμένα ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ παρεμβληθέντα. Εἶνε δὲ ἡ ἐπιγραφὴ ἤδη ἀνευρεθεῖσα ἐν τινι κατὰ τὴν Μουνιχίαν δεξαμενῇ:

	Ι . Ξ	Δ Ι
	Ξ Ι Ο Ξ	Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Ξ
	Λ Λ Ε Ι Δ	Φ Ι Λ Ι Ξ Τ Ι Δ Η Ξ Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Υ
	Ι Ν Ι Ο Ξ	Δ Ι Ο Κ Λ Η Ξ Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ω Ρ Ο Υ
5	Ο Ι Ο Υ	Φ Ι Λ Ω Ν Ι Δ Η Ξ Ε Ρ Μ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ
	Ν Ε Υ Ξ	Φ Ι Λ Ο Κ Ρ Α Τ Η Ξ Λ Ε Ο Ν Τ Ο Ξ Κ Ο Ρ Υ Δ . . .
	Α Ϊ Η Ν Ι Ε Υ Ξ	Ξ Ο Φ Ο Κ Λ Η Ξ Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Υ Μ Ι Ξ Τ
	Ο Υ Ξ Ι Ο Ξ	Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ω Ρ Ο Ξ Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Τ Ο Υ Ι
	Υ Β Ε Ρ Ε Ν Ι Κ Ι	Δ Ι Ο Φ Α Ν Τ Ο Ξ Δ Ι Ο Φ Α Ν Τ Ο Υ Ε Ρ Χ Ι
10	Φ Α Λ Η Ρ Ε Υ Ξ	Μ Η Τ Ρ Ο Δ Ω Ρ Ο Ξ Μ Η Τ Ρ Ο Δ Ω Ρ Ο Υ . . Ρ Α Φ . .
	Τ Ε Υ Ξ	Π Ο Λ Ω Ν Ν Α Υ Κ Λ Ε Ο Υ Ξ Τ Ρ Ι Κ Ο Ρ Ξ Ι Ο .
	Η Μ Α Κ Ε Υ Ξ	Ε Υ Β Ι Ο Ξ Η Ρ Α Κ Ω Ν Τ Ο Ξ Φ Υ Λ Α Ο
	Ε Ν Ι Κ Ι Δ Η Ξ	Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Ξ Η Λ Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Υ Π Ε Ρ Γ Α Ξ Η . . .
	Α Λ Ι Μ Ο Υ Ξ Ι	Π Α Υ Ξ Α Ν Ι Α Ξ Π Α Υ Ξ Α Ν Ι Ο Υ Α Χ Α Ρ Ν . . .
15	Κ Η Φ Ι Ξ Ι Ε	Α Ρ Χ Α Γ Α Θ Ο Ξ Λ Ε Ο Ν Τ Ι Ξ Κ Ο Υ Β Ο Υ
	Ν Ι Ε Υ Ξ	Ε Υ Θ Υ Μ Ι Δ Η Ξ Ε Π Ι Κ Ρ Α Τ Ο Υ Α Θ Ι
	Λ Η Τ Τ Ι	Ε Υ Ξ Τ Ρ Ο Φ Ο Ξ Θ Ε Ο Δ Ο Τ Ο Υ Π
	Ι Ε Υ Ξ	Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Ξ Α . Τ Ε Μ Ι Δ Ω Ρ . . .
	Φ Α Λ Η Θ Ε Ν	Λ Ε Ω Ν Ξ Κ Ο Π < Η Τ Τ Ι
20	Α Μ Ν Ο Υ Ξ Ι	Ν Ι Κ Ο Ξ Τ Ρ Α Τ Ο Ξ Ξ Ε Ν Ο Υ Α
	Κ Α Μ Β Ω Ν	Θ Ε Ρ Ξ Ι Λ Ο Χ Ο Ξ Θ Ε Λ Ο Χ Ο Υ Β Ο
	Α Δ Ι Ω Τ Η	Π Υ Θ Ε Α Ξ Ε Χ Ε Υ Ο Τ Ρ `
	Δ Η Ξ	Α Ρ Χ Ι Δ Α Μ Ο Ξ Δ Ο Υ
	Μ Υ Ρ Ρ Ι	Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Δ Η Ξ
25	Μ Π Τ Ρ Ε Υ	Δ Ι Ο Ν . . . Ο Ξ Λ `
	Ν Ε Υ Ξ	Α Λ Κ Η Ξ Κ

ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ
ΑΝΕΘΗΚΕ
ΜΟΥ ΜΙΧΛΙ

ΑΡΙΣΤΕΛΟΥ
ΟΣ: ΚΑΛΕ
ΠΟΛΥΤΙ
ΜΕΛΑΙΚ

ΣΤΡΑΤΗΚΟ ΚΡΟΤΥΟΥ

ΔΥΡΟΔΙΚΟΥ
ΔΙΟΚΥΟΥ Ο
ΜΝΗΜΑ

ΠΡΑΡΧ
ΕΙΣΛΗΜΝΟΡ
ΦΕΙΔΩΝΑΘ

Α α Γ γ Δ δ Ε ε Ζ ζ Η η Θ θ Ι ι Κ κ Λ λ Μ μ Ν ν Ξ ξ Ο ο Π π Ρ ρ Σ σ Τ τ Υ υ Φ φ Χ χ Ψ ψ Ω ω ΑΑ Ββ Γγ Δδ Εε Ζζ Ηη Θθ Ιι Κκ Λλ Μμ Νν Ξξ Οο Ππ Ρρ Σσ Ττ Υυ Φφ Χχ Ψψ Ωω

Ἄρισεμ
ος : καλός
Πολυτι
με : Λαί(κ)
ἦτοι
Ἄρισημος καλός,
Πολυτίμη, Λαί(κ).

Τὰ γράμματα ἀρχαῖκὰ ὅλως, ὡς καὶ ὁ χωρισμός διὰ τριῶν στιγμῶν, αἵτινες ἐλλείπουν μετὰ τὸ καλός. Δυσνόητος ἢ τελευταία λέξις· τὸ Κ εἶνε ἄρα γε ἀντὶ τοῦ Σ ἐσφαλμένως; διότι τὰ δύο πλάγια σκέλη μᾶλλον διακρίνονται τῆς καθέτου κεραίας· τότε σχηματίζεται ἕτερον κύριον ὄνομα Λαίς. Οὐδ' ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιγραφῆς εὐδιάγνωστος. Ὑπομιμνήσκει πῶς ὅμως αὕτη τὰ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἐκεῖνα: « Ἄπιθι, γρησὶ πρὸς τὸν ταύκαληρον Ἐρμότιμον ἢ τὰ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτεται ὑμῶν τὰ ὀνόματα » (Ἐτ. Διαλ. 4, 2).

Ὅμοίως καὶ τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ἀνευρεθεῖσαν κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τὰς ἐν τῷ ἔξω Κεραμεικῷ ἐν Ἀθήναις τὴν δε :

Κ Ω Μ Ο Σ Κ Α Λ Ο Σ

εἰς ἣν εἶχε προστεθῆ κάτωθεν

Κ Α Ι Ο Γ Ρ Α Ψ Α Σ

ἦν πρὸ ἐτῶν ἰκανῶν εἶδον ἐπὶ τοῦ ἐπιχρίσματος τοῦ μεγάλου μνημείου τοῦ Διονυσίου ὄξει ὄργάνῳ κεχαραγμένην. Ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐκεῖνο δὲν ἐνθυμεῖται τις τὸ ἐν Σφηξίν (98);

Καὶ νῆ Δί' ἦν ἰδὴ γέ που γεγραμμένον
υἶὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλὸν
ἰὼν παρέγραψε πλησίον κημὸς καλός.

Ἴσως λοιπὸν τοιαύτη τις εἶνε ἐπιγραφὴ ἐφ' ἧς προσετέθησαν καὶ δύο γυναικῶν ὀνόματα, ἑταιρῶν ἴσως, μεθ' ὧν ἀνεστρέφετο ὁ Ἄρισημος, ἐὰν καὶ ἢ τελευταία λέξις ἀναγνωσθῆ Λαίς.

Ἡ ἐπιγραφὴ κατὰκειται ἤδη ἐν τῇ πρὸς Δ. αὐλῇ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1884.

τοῦ Γυμνασίου Πειραιῶς, προσενεχθεῖσα πάνυ προθύμως ὑπὸ τοῦ κτήτορος ἱατροῦ Ἀχ. Κονταράτου.

5. Ἐπὶ τεμαχίου πηλίνου αὐτοτελοῦς, μήκους 0,03, πλάτους 0,02, ἐλλειψοειδοῦς που, σφραγίδι ἀποτετύπεται ἢ ἐπιγραφὴ ἢ δε γράμμασι καλοῖς, ὀλίγον ἐξέχουσι, καὶ καθαρῶς πάνυ διατηρουμένοις :

Ἴππαρχ . .
εἰς Δῆμον
Φείδων Ἀθη

Τὸ πηλινον τοῦτο κατασκευάσμα ἀνήκει εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ κυρίου Ἀλ. Μελετοπούλου.

6. Ἐπὶ μέρος ἀγγείου, Βοιωτικοῦ ἀμφορέως, μόνον κατὰ τὰ κάτω τοῦ σώματος διασωθέντος, ἀποκεκομμένου δὲ τᾶν καὶ τὴν βᾶσιν ὄξει ὄργάνῳ κεχαραγμένη ἢ ἐπιγραφὴ :

Νικο]στράτη Κο[υ]ροτρό[φω].

δηλοῦσα ὅτι ὁ Βοιωτικὸς οὗτος ἀμφορεὺς ἦτο ἀνάθημα Νικοστράτης τινὸς τῆ Κουροτρόφω. Ἄνευρέθη δὲ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ἀγγείου ἐν τῇ αὐτῇ δεξαμενῇ, ἐν ἣ ἢ πρώτη καὶ ἢ δευτέρα ἐπιγραφὴ ἠγοράσθη δὲ μετ' αὐτῶν.

7. Ἀναφέρω ἐνταῦθα διὰ τὴν παράστασιν καὶ τὴν ἐξῆς ἐπιτύμβιον ἐπιγραφὴν τὴν ἐπὶ λουτροφόρου λευκοῦ λίθου, ὕψους 0,56, διαμέτρου ἄνω 0,26, ἀνευρεθείσης ἐν τῷ καθαρισμῷ τῶν Ἀλῶν καὶ ἐξαχθείσης τῆς θαλάσσης. Ἡ παράστασις τὰ μὲν ἄλλα συνήθης· γυνὴ δηλ. ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ κάθηται πρὸς τᾶριστερὰ τῷ ὀρῶντι ἐπὶ ἔδρας μετ' ἀνακλίσεως καὶ ὑποποδίου τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὸ πρόσωπον ὀρθοῦσα, τῇ δὲ δεξιᾷ ἔχουσα τὴν δεξιὰν τοῦ πρὸς αὐτὴν προσερχομένου γενειῶντος ἀνδρός, ἱματίῳ ἡμφιεσμένου. Τὸ δὲ ἰδιάζον, ὅπερ δὲν εἶδον ἐπὶ ἄλλου ὁμοίου ἀναγλύφου εἶνε ἐπὶ τῆς ἐν μέσῳ τούτων εἰς τὸ βάθος φαινομένης γυναικὸς μετὰ πέπλου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἣτις φέρει ἐν ἀγκάλαις βρέφος ἐσπαργανωμένον. Τὸ ὄλον διάγραμμα καλόν. Ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνδρός καὶ πρὸς τὰ ὀπισθεν ἢ ἐπιγραφὴ :

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣΚΕΦΑΛΗΟΕΝ, Φερεκίδης Κεφαλῆθεν

13

μικροῖς καὶ λεπτοῖς γράμμασιν. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐν μέσῳ γυναικὸς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω ὑπῆρχεν ἐτέρα ἐπιγραφή, ἣς τὰ γράμματα ἀπετρίβησαν, τὸ μὲν ἐπίτηδες, ὡς φαίνεται, τὸ δ' ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἀπομένουσι δὲ τὰ τελευταῖα

. Ε]ΡΑΤΩ, Ἐ]ρατώ.

8'. Ἐπειδὴ δὲ εἶπον περὶ ταύτης, ἃς καταλεχθῆ ἔνταῦθα καὶ ἐτέρα ἐκ τῆς θαλάσσης προελθούσα καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἐπιτυμβία καλῆ ἦδε :

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΤΑ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΕΩΣ
ΓΥΝΗ

Ἄριστοφάντα
Ἄριστοβούλου
Κορυδαλλέως
Γυνῆ

Ἐπὶ κιονίσκου τῶν συνήθων, καλῶς εἰργασμένου, ὕψους 0,76.

9. Καὶ ἐτέρα ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν στενωτέρων πλευρῶν μνημείου τῶν κιβωτοειδῶν, λίαν ἐφθαρμένου τὰς γωνίας πάσας :

. . . ΔΟΚΛΕΙΑ:ΘΗ
. . . Ο ΚΡΑΤ ΗΣ
. . . . ΑΙ ΟΣ

. . δόκλεια : Θη[θαία
. . . ο κράτ ης
Θηβ]. αἰ ος

Τοῦ β' καὶ γ' στοίχου τὰ γράμματα οὕτως ἐν διαστάσει τινὶ διηρημένα. Ὑψος λίθου 0,38, μήκος 1,13, πλάτος 0,60.

10. Καὶ μία χριστιανικὴ ἐπὶ μικρᾶς πλακῶς ὕψ. 0,14, πλάτους τοῦ αὐτοῦ περίπου, ἀποικονισθεῖσα πανομοιότυπως ἐν τῷ παρατιθεμένῳ πίνακι.

Ἡ πλάξ εἶνε τεθραυσμένη εἰς δύο.

11. Τελευταῖα τάσσω ἔνταῦθα εἰς τὰ τῶν ἐκ

Πειραιῶς ἐπιγραφῶν τὰ διασωθέντα γράμματα ἐπὶ τῶν λειψάνων τοῦ θεάτρου τοῦ Πειραιῶς, τοῦ κατὰ τὴν Ζέαν δηλ. : πρὸ τινων ὑπ' ἐμοῦ ὑποδειχθέντος καὶ τότε κατὰ τὸ πλεῖστον καθαρισθέντος. Τὸ θέατρον τοῦτο, ὅπερ ἀνάγκη νὰ περικλεισθῆ διὰ τοίχου ὡς οἶόν τε τάχιον ἵνα μὴ ἐξακολουθῆ ἢν δοχείον πάσης ἀκαθαρσίας, ἐκαθαρίσθη κατὰ τὸ μικρὸν ἀπολειπόμενον μέρος τὸ ἔτος τοῦτο ἐντολῆ τοῦ Ὑπουργείου. Κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον καθαρισμὸν ἐφάνησαν γράμματα ἐπὶ τῆς κατωτάτης βαθμίδος τοῦ κοίλου τῆς μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ πρὸ τῆς ὀρχήστρας ἡμικυκλικοῦ διαδρόμου. Ταῦτα ἐν σειρᾷ ἀπὸ τῆς δεξιᾶς κάτω παρόδου πρὸς τὴν ἀριστερὰν ἀποτελοῦσι τὸν ἀλφάβητον πλήρη. Τὰ γράμματα ταῦτα εἶνε ἐγκεχαραγμένα κατὰ τὰς γωνίας τῶν προσαρμογῶν τῶν λίθων, οὕτως ὥστε τὸ αὐτὸ γράμμα ἐπαναλαμβάνεται δὶς, ἤτοι εἰς τὸ τέλος τοῦ προηγουμένου λίθου καὶ εὐθὺς καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπομένου μέχρι τοῦ Ω. Ἐκείθεν ἐπειδὴ ἀπολείπεται ἰκανὸν μέρος ἔτι, ἐπαναλαμβάνονται τινὰ τῶν γραμμάτων, μέχρι τοῦ Γ διπλᾷ ἐφ' ἑκατέρου τῶν λίθων. Τῶν γραμμάτων τούτων ἠλείπει τὸ πρῶτον Α, τὰ Β ἀμφοτέρω, τὸ πρῶτον Δ, τὸ πρῶτον Ι καὶ Κ μόλις φαίνεται, τὸ Χ ὑπὸ δύο τύπους ἀποτυπῶται, τὰ Ψ ἀμφοτέρω ἠλείπουσιν ὡς καὶ τὸ πρῶτον Ω. Ἐκ δὲ τῶν ἀπὸ τούτου διπλῶν τὸ δεύτερον ζεύγος τῶν Α μόλις φαίνεται, ὁμοίως καὶ τὸ πρῶτον Β τοῦ δευτέρου ζεύγους· τὸ δὲ δεύτερον ζεύγος τῶν Γ ἐξέλιπε. Τὰ γράμματα παρατίθημι ὧδε ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ λίθου ἀντιγράψας πιστῶς, εἰς μέγεθος ὅμως πολλῶ μικρότερον τοῦ ὑπάρχοντος.

Τὸ σχῆμα αὐτῶν ἰδίως τοῦ C τοῦ E τοῦ OC (=X) καὶ τῶν λοιπῶν δὲ ἡ ἐργασία πάνυ μεταγενεστέρους δεικνύουσι τοὺς χρόνους, ἴσως τοὺς ἐπισκευῆς τινος τοῦ θεάτρου τούτου, ὅτε ἐλήφθη τούτου ἀνάγκη, ὡς ἄλλοτε εἶπον καὶ ὡς ἀπεδείχθη ὑπὸ τῆς γνωστῆς ἤδη ἐπιγραφῆς τῆς ἀναφερούσης κατασκευὴν θεάτρου γενικῶς, καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων λόγων. Ἀλλαχοῦ τοῦ θεάτρου δὲν ἐφάνη γράμμα τι εἰ μὴ ἐπὶ τινος τῶν τοίχων τοῦ προσκηνίου τὸ Ο. Ἦσαν δὲ ταῦτα βεβαίως τὰ διὰ τὴν προσαρμογὴν τῶν λίθων χρήσιμα, τὰ ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν κατασκευζόμενα,

οἷα καὶ ἀλλαγῶς πολλάκις παρατηρήθησαν (πρβλ. Ἐφημερ. Ἀρχαιολ. 1883 σελ. 107.)

Ἐνταῦθα γενόμενος τοῦ λόγου ἕνεκα τῶν γραμμάτων τούτων δὲν νομίζω περιττὸν νὰ ἐπιπροσθέσω παρατήρησιν τινα εἰς τὸ ἀπὸ πολλοῦ καταρτισθὲν καὶ ἐκδοθὲν τοῦ θεάτρου σχέδιον. Ὅτι δηλ. ἐπὶ τοῦ σχεδίου τούτου κακῶς ἐσημειώθησαν ἱχνη κίωνων στρογγύλα ἐπὶ τοῦ ἐξ ὑμηττείου λίθου κρηπιδώματος τοῦ Προσκηνίου· τοιαῦτα στρογγύλα οὐδαμοῦ φαίνονται. Πάντα εἶνε ἐπιμήκη ἀκανόνιστα τὸ ὄλον. Ὡστε δὲν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν κίονας ἐκεῖ, ὡς γράφει ὁ τότε ἐποπτεύσας, ἀλλ' ἀπλῶς τετραγώνους λίθους ἐγγομφουμένους ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα ὡς τὰ σωζόμενα ἱχνη δηλοῦσι.

Ἐν τέλει ἐνταῦθα ἄς προστεθῇ καὶ ἄλλη τις ἐπιγραφή φέρουσα παράδοξον ὄνομα μὴ ὑπάρχον ἐν τοῖς λεξικοῖς· ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἡ ἐξῆς :

ΓΑΝΟΝΔΙΚΑ	Γανονδία
ΣΩΚΟΥ	Σώκου
ΕΡΜΕΙΟΥ	Ἐρμείου
ΓΥΝΗ	Γυνή.

Εἶνε δὲ γεγραμμένη ἐπὶ κιονίσκου ἐπιτυμβίου λίθου φαιοῦ.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 22^α Νοεμβρίου 1884.

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΥΠΕΡΤΕΛΕΑΤΟΥ

Ἐν τῷ πρωτοδευτέρῳ τεύχει τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Στ. Κουμανούδη 20 ἐπιγραφαὶ (ἐξ ὧν τρεῖς μόνον πλήρεις), ἐπὶ χαλκῶν ταινιῶν, εὑρεθεῖσαι ἐν τῇ Λακωνικῇ παρὰ τὸ χωρίον Φοινίει τοῦ δήμου Ἀσωποῦ, τῆς ἐπαρχίας Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς, καὶ ἀνήκουσαι εἰς τὴν συλλογὴν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας. Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ τεύχει ἐδημοσιεύθη ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ ἐκδότου τῆς Ἐφημερίδος ταύτης κ. Κ. Δ. Μυλωνᾶ ψήφισμα ἐπὶ ἐρυθροῦ μαρμάρου εὑρεθὲν ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ, καὶ τὸ ὅποιον σήμερον ἀποτελεῖ μέρος τῆς συλλογῆς μου. Ἐκτὸς τοῦ ψηφίσματος τούτου ἀπέκτησα ὡσαύτως διὰ τὴν συλλογὴν μου 51 ἐπιγραφὰς ἐπὶ χαλκῶν ταινιῶν ὁμοίας ταῖς ὑπὸ τοῦ κ. Στ. Κουμανούδη δημοσιευθείσαις· προσέτι δὲ διάφορα ἄλλα ἀρχαῖα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὑρεθέντα, ὡς λαβὰς καὶ βάσεις χαλκίνων ἀγγείων, ὧν τινες εἰσὶ καλλιτεχνικώταται, μικρὰ ὁμοιώματα ἀνθρώπων καὶ ζώων, καὶ τεμάχια πηλίνων ἀγγείων, τινὰ τῶν ὁποίων εἰσὶν ἐνεπίγραφα.

Ἐκ τῶν ἀρχαίων τούτων δημοσιεύω τὰς ἐπὶ τῶν

χαλκῶν ταινιῶν ἐπιγραφὰς, ὧν τὰς μὲν ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 17, 21, 24, 26, 32, 35 καὶ 36 ἐν τοῖς παρενθεθειμένοις τρισὶ πίναξι πανομοιοτύπως καὶ εἰς τὸ πραγματικὸν αὐτῶν μέγεθος, τὰς δὲ λοιπὰς ὑπ' ἀριθ. 6, 7, 14, 15, 16, 18, 19, 20, 22, 27, 28, 29, 30, 31, 33, 34, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50 καὶ 51 ἐν κεφαλαίοις μόνον γράμμασι· ἀπάσας δὲ μετέγραψα καὶ ἐν μικροῖς γράμμασι.

Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται δεικνύουσι, νομίζω, ἀναμφιβόλως ὅτι ἐν τῇ θέσει ἐν ἣ εὑρέθησαν, ἔκειτο ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐπικαλουμένου Ἰπερτελεάτου.

Τίς ἦτο ὁ ναὸς οὗτος καὶ ποία ἡ σημασία αὐτοῦ; Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων μνημονεύει τι ὠρισμένως, καὶ ἡμεῖς δὲ βασιζόμενοι ἐπὶ τῶν εὑρεθεισῶν ἐπιγραφῶν ἀπλᾶς εἰκασίας δυνάμεθα νὰ ἐκφέρωμεν μέχρις ὅτου δι' ἀνασκαφῶν ἀποβῇ δυνατὴ ἡ ἐξακρίβωσις τῆς θέσεως καὶ ἡ ἔκτασις τοῦ ναοῦ. Ὁ Παυσανίας ἀναφέρει τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ ὀνόματος Ἰπερτελεάτου :

« Ἔστι δ' ἐν τῇ γῆ ταύτῃ (τῆς Ἀσωποῦ) καὶ ἱερὸν